

РЕШЕНИЕ

№ 39551

гр. София, 13.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова

при участието на секретаря Биляна Кирилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6647** по описа за **2026** година докладвано от съдия Маргарита Немска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“ /АПИ/, чрез юрисконсулт Д. Д., против Решение № 1091 от 28.03.2026 г., постановено по НАХД № 12506/2025 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 23-ти състав, с което е отменен Електронен фиш /ЕФ/ № [ЕГН] за налагане на имуществена санкция за нарушение по чл. 102, ал. 2 Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, с който на осн. чл. 187а, ал. 2, т. 1 във вр. с чл. 179, ал. 3 от ЗДвП на „Лабексперт“ ООД е наложена имуществена санкция в размер на 300 лв. Касаторът оспорва решението на районния съд като неправилно – постановено в противоречие с материалния закон. Оспорва се извода на районния съд, че по отношение на вмененото нарушение е изтекла относителната погасителна давност. Счита, че погасителната давност започва да тече от момента на издаване на ЕФ, а не от датата на регистриране на нарушението от Електронната система за събиране на пътни такси (ЕССПТ). Моли съда за отмяна на оспореното съдебно решение, а ЕФ да бъде потвърден.

В съдебно заседание касаторът – Агенция „Пътна инфраструктура“ се представлява от юрк. Б., който поддържа касационната жалба, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, като счита, че делото не се отличава с особена юридическа и правна сложност.

Ответникът - „Лабексперт“, ООД в съдебно заседание се представлява от адв. А., която моли съда да остави жалбата без уважение като неоснователна и недоказана, а решението на районния съд счита за правилно и обосновано. В допълнение посочва, че за вмененото нарушение е изтекла и абсолютната погасителна давност. Претендира разноски в размер, посочен в адвокатското пълномощно.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, намира следното от фактическа страна:

С електронен фиш „Лабексперт“, ООД е санкционирано за нарушение по чл. 187а ал.2 т. 1 ЗДвП във връзка с чл. 179 ал.3 ЗДвП. Като фактическо основание на претендираната отговорност в ел. фиш е посочено, че за управлението на процесната дата на път А-1 на ППС с посочен регистрационен номер , с технически допустима максимална маса до 3 000 кг , собственост на жалбоподателя , изцяло не е била заплатена дължимата винетна такса - пътна такса по чл. 10 ал.1 т.1 Закон за пътищата.

В подкрепа на фактическите твърдения в ЕФ по делото са представени заверени копия на доклади от посочената електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10 ал. 1 от Закона за пътищата за процесното нарушение и снимков материал към тях, които материали доказват отразените в тях обстоятелства относно пътното превозно средство, неговата табела с регистрационен номер, датата, часа и мястото на движение по участък от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа и местонахождението на техническото средство част от системата. Също доклад от системата на АПИ за липса на регистрирано плащане на винетна такса за процесното по делото управление на МПС . Според списъка по чл. 10 ал.3 ЗП - списък - приложение № 2 от Решение № 959 от 31.12.2018г. на МС , публикувано на интернет страницата на МС - за приемане на Списъка на републиканските пътища, за които се събира такса за ползване на пътната инфраструктура– винетна такса и за определяне на съоръжение, за което се събира такса по чл. 10 ал. 4 от Закона за пътищата за ползване на отделно съоръжение по републиканските пътища - път А-1 - Автомагистрала Т. попада в списъка на републиканските пътища, за които се събира винетна такса. Приобщено е копие на покана до жалбоподателя за връчване на процесния ЕФ с изх. номер от 16.07. 2025 г. Също и копие на електронна винетка, видно от което е, че процесната винетна такса е била заплатена на 07.03.2022 г. в 15.29 ч.

Горепосочената фактическа обстановка съдът е установил от събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна и при спазване на преклузивния срок.

Съдът намира подадената жалба за неоснователна, а решението на СРС за правилно, поради следните съображения.

При субсидиарното действие на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при

точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените принципи.

По повод приетата за установена по делото фактическа обстановка, настоящият съд счита, че СРС е събрал необходимите и относими доказателства, в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които се споделят от настоящия касационен състав.

Настоящата съдебна инстанция изцяло споделя изводите на районния съд във връзка с настъпилата относителна погасителна давност от 3 години по смисъла на чл. 81, ал. 2 от Наказателния кодекс /НК/, поради което на осн. чл. 221, ал. 2 АПК съдът препраща към мотивите на първоинстанционния съд в тази насока.

Наред с горното, настоящата касационна инстанция констатира, че към момента на разглеждане на делото в открито съдебно заседание и на постановяване на настоящото решение, предвидената в закона абсолютна погасителна давност е изтекла.

Съгласно разпоредбата на чл.11 от ЗАНН, който препраща към НК, по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, препраща и към института на давност. Изтичането на давността е именно от кръга обстоятелства, изключващи отговорността, т.е. по отношение на тях, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, следва да се прилагат правилата на НК.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание“, чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл.80 ал. 1 т.5 от НК наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на две години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. В конкретния случай административно наказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл.81 ал.3 от НК е предвидила обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В посочената разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл.80 ал.1, а в настоящия случай т.5 от този член от НК). В конкретния случай давността е три години, а абсолютната давност (съобразно разпоредбата на чл.81 ал.3 от НК) е четири години и половина от момента на извършване или довършване на нарушението по аналогия от чл. 80 ал. 3 от НК.

В конкретния случай нарушението е извършено на 07.03.2022 г., поради което и абсолютната давност за наказателно преследване е изтекла на 07.09.2026 г., като не се споделят изложените в жалбата твърдения във връзка с момента, от който погасителната давност започва да тече. За това дали е изтекла относителната давност за преследване на престъпление или извършено административно нарушение съдът е длъжен да следи служебно.

При служебната проверка, не се установиха невъзведени от касатора пороци по чл. 218, ал. 2 от АПК на обжалвания съдебен акт. Процесното решение на СРС се валидно, допустимо и правилно, а касационните възражения срещу него неоснователни. При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН във вр. с чл. 143, ал. 3 АПК, на ответника по касация се дължат разноски за адвокатско възнаграждение за касационното производство, в размер на 250 евро, съгласно представения договор за правна защита, видно от който сумата е заплатена в брой при подписване на договора.

Неоснователно се явява възражението на процесуалния представител на касатора за

прекомерност на адвокатското възнаграждение. Същото се претендира в размер, близък до размера, определен по чл. 7, ал. 2, т. 1 във вр. чл. 18, ал. 1 от Наредба № 1/2004 на ВАДС за възнагражденията за адвокатската работа, поради което не подлежи на редуциране от страна на съда.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XXV касационен състав

Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1091 от 28.03.2026 г., постановено по НАХД № 12506/2025 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 23-ти състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на „Лабексперт“ ООД, ЕИК:[ЕИК] сумата от 250 /двеста и петдесет/ евро, представляваща направените по делото разноси.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: